

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. Свиленград, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200464 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № BG2023/1000-1459/НП от 19.07.2023 година на И.Д.Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас, с което на С. Н. С. с ЕГН ***** от град ***** , със съдебен адрес: град Свиленград, ул.„Александър Стамболийски” № 9, област Хасково, чрез адвокат Г. Караджонова, за нарушение на чл. 233, ал. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 8 654.20 лв. (пункт I), на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ са отнети в полза на Държавата общо 50 броя хард дискове и 140 броя детски смарт часовници (пункт II) и на основание чл. 233, ал. 8 от ЗМ е отнет в полза на Държавата лек автомобил марка „Фолксваген”, модел „Туран” с държавен регистрационен номер ***** , ведно с Регистрационен талон и контактен ключ (пункт III).

Жалбоподателят чрез пълномощника си – адвокат Г. Караджонова, моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като счита същия за незаконосъобразен и необоснован – издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с закона, не съдържа законноустановените реквизити, не бил издаден от компетентен орган и правната квалификация била непълна, невярна и неточна. Оспорва се НП. Претендират се разноси по делото на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА).

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят не се явява. За него се явява адвокат Г. Караджонова, която иска от Съда да намали размера на наложената Глоба, която да се определи на базата на стойността на стоките като ползвани, т.е. втора употреба, тъй като не били нови и не били поставени в типичните опаковки, респ. кутии; както и да отмени НП в частта, касаеща автомобила, тъй като не бил вече собственост на жалбоподателя и да бъдат върнати вещите – предмет на нарушението. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – И.Д.Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас, редовно призован на посочения съдебен адрес, изпраща представител – Старши юрисконсулт Цветан Делчев, който сочи че НП е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му; сочи, че към датата на деянието автомобилът е бил собственост на жалбоподателя и че промяната в собствеността му след тази дата не води до връщането му. Моли същото да бъде потвърдено изцяло. Претендират се разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение и за депозит на вещото лице. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 03.05.2023 година, около 21.30 часа на Митнически пункт (МП) „Капитан Андреево“, област Хасково, на трасе „Изходящи леки автомобили и автобуси“, на път от Република България за Република Турция пристига моторно превозно средство (МПС) лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Туран“ с български държавен регистрационен номер ***** (видно от Свидетелство за регистрация, част II и Справка от АИС-КАТ), управляван от българския гражданин – жалбоподателя С. Н. С.. В автомобила пътуват още две лица.

Преди започване на митническата проверка, пътниците в автомобила устно са поканени от митническите служители Я. Г. Д. и С. Т. Й. да декларираат носените от тях стоки, валутни ценности и лични вещи. Същите не декларираат нищо.

В изпълнение на служебните си задължения и на основание чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗМ, е извършена митническа проверка на автомобила и багажа на пътниците, при която митническите служители Д. и Й. откриват в таблото и под двигателя на автомобила, укрити и недекларирани вещи – предмет на нарушението: 140 броя детски смарт часовници; а в десния преден край на купето под стелката и на дъното на багажника под резервната гума – общо 50 броя хард дискове от две различни марки, които са собственост на жалбоподателя съгласно неговите изявления и поведението на спътниците му. Съставен е Протокол за извършена митническа проверка с № 23BG001015M015285 от същата дата.

Проверката приключва в 22.10 часа на 03.05.2023 година.

Изискано е на основание чл. 16, ал. 1, т. 5 от ЗМ от митническите служители за нуждите на проверката Лично обяснения от нарушителя, каквото не дава, тъй като заявява, че е неграмотен и не може да пише.

При тези фактически обстоятелства, след разкриването на контрабандираните процесни стоки, в този смисъл открито деяние и неговият извършител, свидетелят Я. Г. Д. пристъпва на основание чл. 230 от ЗМ към съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) с № BG03052023/1000/M-1355/03.05.2023 година против жалбоподателя. След съставянето на АУАН, жалбоподателят е запознат със съдържанието му и е връчен *лично*, като с подписа си С. Н. С. удостоверява получаването на екземпляр от него, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ,

датирана от 03.05.2023 година, като жалбоподателят не сочи възражения против констатациите в Акта.

Посочените по-горе недекларирани хард дискове и детски смарт часовници са иззети с Разписка № 23004608 от 03.05.2023 година.

Задържан е и лекият автомобил, ведно с Регистрационния талон (Свидетелството за регистрация) и контактния ключ с Разписка № 23004609 от дата 03.05.2023 година. В Разписката действително не е посочено, че е задържан Регистрационният талон, но в АУАН е посочено, че е иззет.

Задържаните стоки и лек автомобил, ведно с принадлежностите му, са предадени за отговорно пазене на служители на Териториална дирекция Митница Бургас на дата 06.05.2023 година.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

С Искане, входирано на дата 04.05.2023 година е посочен съдебен адрес, където да се получават документите във връзка с издадения АУАН и съответно съдебен адресат в лицето на адвокат Г. Караджонова.

Определена е стойност на стоките – предмет на нарушението, в общ размер на 8 654.20 лв. на основание § 1, т. 38 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗМ.

Видно от постъпилата в Деловодството на АНО с вх.№ 32-180487/15.05.2023 година Техническа експертиза, изготвена от вещото лице Стоян Н. Къналиев, стойността към датата на извършване на нарушението на лекия автомобил възлиза на 4 509.22 лв. За определяне на стойността вещото лице използва средната стойност по метода на пазарните аналози и метода на застрахователната стойност. Стойностите по всеки един от посочените методи са установени чрез детайлно проучване и сравнение в множество български интернет-сайтове за покупко-продажба на автомобили, специализирани вестници и списания и каталог, адаптиран по експертен път към конкретните условия на страната. За определяне на стойността вещото лице е отчело изхабяването на автомобила.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, И.Д.Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас в качеството на наказващ орган с делегирана компетентност, издава процесното НП № BG2023/1000-1459/НП на

19.07.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 233, ал. 1 от ЗМ. Обжалваното НП е редовно връчено на посочения съдебен адресат – адвокат Г. Караджонова, на дата 25.07.2023 година, видно от отметката, направена в края на НП. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Както вече бе посочено в Акта, така и в НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 233, ал. 1 от ЗМ, тъй като е направил опит да превози през държавната граница без знанието и разрешението на митническите органи, стоки. Извършеното деяние не представлява престъпление. За това нарушение на основание чл. 233, ал. 1 от ЗМ на нарушителя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 8 654 лв. (100 % от стойността на недекларираната стока) и на основание чл. 233, ал. 6 и ал. 8 от ЗМ са отнети в полза на Държавата недекларираните стоки и лекия автомобил, ведно с принадлежностите му.

В хода на съдебното производство, предвид предприетото от страна на жалбоподателя изрично оспорване на посочената стойност на стоките – предмет на нарушението, Съдът назначи Съдебно оценъчно-стокова експертиза, извършена от вещото лице О. Н. Б.. Съгласно приетата експертиза, изготвена след запознаване с материалите по делото и след оглед и изпробване на няколко произволно избрани хард дисковете и смарт часовниците, е установено, че дисковете са в насипно състояние, вътрешни са, поради което няма как да бъдат надраскани или с изтрити надписи, работещи са и нямат отработени дни; а смарт часовниците са без микро сим карта и без твърда опаковка, в насипно състояние са, външно запазени, някои са с верижки, а други – без верижки, работещи са. Стойността към дата на деянието като вещи втора употреба на часовниците възлиза на 1 750 лв. (140 броя x 12.50 лв.), а на дисковете – 623.39 лв. (14 броя x 36.67 лв.) + 1 210.11 лв. (33 броя x 36.67 лв.). Стойността към дата на деянието като нови и работещи вещи на часовниците възлиза на 3 999.80 лв. (140 броя x 28.57 лв.), а на дисковете – 1 408.45 лв. (14 броя x 82.85 лв.) + 1 2 734.05 лв. (33 броя x 82.85 лв.). Стойността към дата на деянието като неработещи вещи е 0 лв. Стойностите са определени по реда на § 1, т. 38, хипотеза втора от ДР на ЗМ като оценката е извършена по пазарния подход като е приложен сравнителния

метод след справка в няколко търговски електронни магазини. В съдебно заседание вещото лице поддържа представеното Заключение като допълва, че смарт часовниците са нови, запазени външно, без видими надрасквания, макар и част от тях с обърнати верижки и в насипно състояние; както и приема, че дисковете са нови, тъй като не са надраскани и изцапани и тъй като могат да работят хиляди дни, а са работили само няколко часа (информация, съдържаща се на самия диск) – най-вероятно изпитване при самия производител, макар и в насипно състояние.

Описаната в Акта и в НП фактическа обстановка безспорно се установи от събраните по делото писмени доказателства, находящи се в Административнонаказателната преписка (АНП) по издаването му № 1459/11.05.2023 на Териториална дирекция Митница Бургас, както и от показанията на изслушаните в съдебното заседание, проведено на 18.09.2023 година свидетели Я. Г. Д. и С. Т. Й..

Приетата – приложена по преписката Заповед № ЗАМ – 988/32-220316 от 13.06.2023 година на Директора на Агенция „Митници” доказва материалната компетентност на АНО по отношение на Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас. С цитирана Заповед, наказващият орган по закон - Директорът на Агенция „Митници” делегира правомощията да издават НП за нарушения по ЗМ на Заместник-Директорите на териториалните дирекции. Персоналното заемане на тази длъжност от издателя на процесното НП – Красимир Н. Фучеджиев, е служебно известно на Съда, а е и налична в АНП Заповед, видно от която е назначен да изпълнява посочената длъжност за периода от 10.02.2023 година до 09.08.2023 година. Т.е. И.Д.Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директорът на Агенция „Митници” по надлежния ред с индивидуален административен акт - Заповед.

Представен е Договор за покупко – продажба на процесното МПС, видно от който на дата 20.07.2023 година жалбоподателят С. С. е продал автомобила.

Така приета за установена фактическа обстановка, кореспондираща с изложената в АУАН и възприетата от АНО в НП, Съдът изведе въз основа на

анализа на писмените и гласни доказателства, събрани и приобщени в хода на производството по съответния процесуален ред. От кръга на гласните доказателствени средства, Съдебният състав прие да кредитира изцяло с доверие показанията на свидетелите Я. Г. Д. и С. Т. Й., предвид тяхната безпротиворечивост, систематиката и взаимното им допълване, така и цялостната им корелация с писмените източници, които ги подкрепят. Същите са изчерпателни, с ясна конкретика за фактите, при еднозначност в изнесените твърдения относно основните факти от предмета на доказване, както и са формирани от непосредствени възприятия на свидетелите от случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. От тук предпоставена е преценката за правдивост и достоверност. Липсват основания за тяхната критика, тъй като те не се опровергават в съотнасяне помежду си, така и с останалите писмени доказателства, които Съдът кредитира; обратно, убедително се подкрепят от същите, от друга страна при отсъствие на индиции за предубеденост на свидетелите не възникват съмнения за недобросъвестност или необективност на депозираните показания. Не се установява лицата Я. Г. Д. и С. Т. Й. да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелски показания на Д. и Й. не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на Агенция „Митници”, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. В допълнение към изложеното следва да се посочи, че в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН. В този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година на Административен съд - Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова. С тези съображения Съдебният състав даде вяра на показанията на свидетелите Я. Г. Д. и С. Т. Й., считайки ги обективни и достоверни. А досежно доказателствената им стойност, те са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение, авторството и времето на извършването му, като потвърждават и фактическото му осъществяване от жалбоподателя, установявайки обективните факти на излизането му от

страната, отивайки за Република Турция, МПС, с което е пътувал, липсата на навременни действия от негова страна за митническото оформяне на носените процесни стоки – хард дискове и детски смарт часовници, още и резултатът от митническата проверка - намирането на определено количество укрити хард дискове и детски смарт часовници в търговско количество, така и тяхната принадлежност и държането им, свързани с неговата личност. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

Идентична правна оценка, на кредитиране с доверие, се налага и относно писмените доказателства, приложени в преписката, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспори от страните (с изключение на НП, чиято доказателствена сила не се опроверга от събраните по делото доказателства, т.е. направеното оспорване от страна на жалбоподателя не бе проведено успешно). Същите Съдът цени за достоверни по съдържанието им спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът кредитира и допълнително представените писмени доказателства, тъй като не са в противоречие с другите, кредитирани такива.

Съдебният състав, възприема и кредитира т. 3 от Заключениеето на експертизата, назначена в хода на съдебното производство и изготвена от О. Н. Б., досежно стойността на вещите като нови и работещи, тъй като е изготвена след извършване на необходимите проучвания и на базата на събраните по делото доказателства. Експертизата е изготвена от специалист в съответната област, респ.включен в Списъка на вещите лица за 2023 година за Хасковския съдебен район, поради което няма основание за каквото и да е съмнение относно неговата квалификация на специалист. С тези съображения, Съдът приема експертизата за извършена от вещо лице – специалист с необходимата квалификация и знания, липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвеното писмено Заключение обективира необходимите данни, ползвани за оценката и фактически констатации, поради което се явява обосновано и аргументирано, в съответствие и кореспондиращо с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за неговата правилност. Досежно приложимият способ за определяне на стойността по т. 3, ползван от вещото лице Б., Съдът намира същият за правилен и законосъобразен. Съдът приема, че процесните вещи са нови и

работещи, тъй като в този смисъл са показанията на свидетелите – митнически служители, които се кредитират. Този извод се потвърждава и от данните, съдържащи се в посочената експертиза, които са получени в резултат на оглед на процесните вещи – фактът, че дисковете и часовниците са били в насипно състояние, т.е. без опаковки и кутии не променя този извод на Съда, тъй като най – вероятно са в този вид с оглед по – лесното им укриване, ако бяха с опаковки и кутии е невъзможно да бъдат укривани на местата в автомобила, където са били открити от митническите служители. По отношение на хард дисковете следва да се посочи, че те са работили 18-19 часа при предвидена технологична възможност за повече от 1 000 дни, т.е. тези посочени часове са явно проверката, която им е била направено в завода – производител, което още повече навежда на мисълта, че са нови, тъй като само са пробвани са качеството им от производителя. Т.е. до извода, че вещите са нови Съдът стигна на базата на съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства.

Но предвид факта, че винаги следва да се прилага това, което е най-благоприятно за нарушителя, Съдът следва да определи стойността на процесните вещи по следния начин: детски смарт часовници с общ брой 140 x 28.57 лв. = 3 999.80 лв. съгласно т. 3 от Заключението на вещото лице и хард дискове с общ брой 50 x 49.80 лв. = 2 490 лв. съгласно Становището на митническите органи, тъй като в Заключението си вещото лице посочва по-висока единична стойност на тези хард дискове (82.85 лв.) в сравнение с тази, посочена от митническите органи (49.80 лв.). В този ред на мисли Съдебният състав, възприема и кредитира Становището на митническите органи относно стойността на част от процесните стоки – хард дискове с общо количество 50 броя, тъй като поставя нарушителя в по-благоприятно положение.

Съдебният състав, възприема изцяло и кредитира Заключението на техническата експертиза относно стойността на МПС, назначена от АНО, тъй като е изготвено след извършване на необходимите проучвания и на базата на събраните по делото доказателства. Експертизата е изготвена от специалист в съответната област (, включен в Списъка на вещите лица за 2023 година за Хасковския съдебен район), поради което няма основание за каквото и да е съмнение относно неговата квалификация на специалист. С тези съображения, Съдът приема Експертизата, назначена от АНО, за извършена

от вещо лице – специалист с необходимата квалификация и знания, липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвеното писмено Заключение обективира необходимите данни, ползвани за оценката и фактически констатации, поради което се явява обосновано и аргументирано, в съответствие и кореспондиращо с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквито и да е съмнения за неговата правилност. Обратни доказателства, опитващи се да опровергават констатациите, обективирани в Заключението на вещото лице, приложено в АНП, няма, поради което Съдът намира за обоснована и правилна Експертизата, назначена от АНО (както вече бе посочено) и ползва същата при формирането на фактическите и правните си изводи. Въз основа на Експертизата се установява стойността на лекия автомобил към датата на деянието. Досежно приложимия способ за определяне на стойността, ползван от вещото лице Къналиев, Съдът намира същият за правилен и законосъобразен.

Вярно е, че във фазата на административнонаказателното производство, развила се пред контролния орган и пред АНО, формално липсва нарочен акт за назначаването на тази Експертиза и поименното определяне на вещото лице съобразно изискванията на НПК, но прилагането на разпоредбите на НПК е само съответно в административнонаказателното производство, развиващо се по правилата на ЗАНН, а такова е и настоящото, като това е предпоставено от неговия характер. По дефиниция производството по ЗАНН е по-опростено, макар и състезателно, като типични за него са и процесуалната бързина и експедитивност за реализиране на административнонаказателната отговорност (аргумент от установените процесуални срокове), поради което несъвместимо с този основен негов принцип, в частност, би било директното обвързване и стриктно формално следване, с изпълнение всички процесуални изисквания, установени в нормите на НПК. Ето защо, няма как да се изисква, в случай на необходимост от извършване на експертиза, същата да се назначава с нарочен, отделен акт от органа, осъществяващ процесуалните действия. В този смисъл достатъчно е реално, фактически да е осигурено вещо лице с необходимите специалност, знания, квалификация и опит, позволяващи му да даде Заключение по поставената задача, релевантна за изясняване на определени факти и обстоятелства, установяването на които да се изисква във връзка с

реализиране на административнонаказателната отговорност, относимо към извършването на съставомерно деяние, преценката на неговата обществена опасност и/или наказването – определяне размера на Глобата или нейната индивидуализация, респ. отнемане на вещи в полза на Държавата - изобщо в установените параметри от закона. В случая, всички тези минимум изисквания досежно Експертизата и участието на вещото лице, съответно и съдържанието на експертното Заключение са спазени според Съда в контекста на изложените до тук правни аргументи. Ето защо, решаващият Съдебен състав даде вяра като възприе и изцяло кредитира експертното Заключение, изготвено в административната фаза на производството, за определяне стойността на лекия автомобил, послужил за извършване на нарушението.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е частно основателна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата на депозирането ѝ в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН, Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с вх.рег.№ 6382 от 15.08.2023 година. Ето защо

производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази му част в резултат на плащане на финансовата санкция.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП, не се констатираха допуснати процесуални нарушения във фазата на производството по издаването им, развила се пред наказващия орган. Спазени са формата и редът при постановяването им.

Настоящата съдебна инстанция приема, че при съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл. 57 от ЗАНН, т.е. същите имат изискуемите реквизити на минимално необходимото съдържание съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Самото нарушение е описано както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Така изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице, за да разбере в цялост извършеното административното нарушение и да организира адекватно защитата си. Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган не е изписал конкретната хипотеза на чл. 233, ал. 1 от ЗМ, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, как, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 233, ал. 1 от ЗМ. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е нарушена.

Действително в АУАН е посочен служебен адрес на свидетеля Й. вместо личен, но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени

коректно, точно и ясно трите имена, датата на раждане и местоработата, както и служебен адрес, е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 230 от ЗМ и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 231 от ЗМ. Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от митническите органи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 03.05.2023 година актосъставителят Я. Г. Д. е заемал длъжността „Старши инспектор” в Териториална дирекция Митница Бургас към Агенция „Митници””, т.е. бил е митнически орган. В тази насока е и изявлението на свидетеля Д., направено в открито съдебно заседание, проведено на 18.09.2023 година. Лицето, подписало НП – Красимир Н. Фучеджиев, заема към момента на издаването му длъжността „И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас” и деянието е извършено в зоната на отговорност на Митница Бургас.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване.

Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт. От тук, съответно липсват формални основания за неговата отмяна.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено по отношение на посоченото нарушение.

Обжалваното НП е правилно и обосновава, обсъдено с оглед приложението на материалния закон и при възведената правна квалификация – чл. 233, ал. 1 от ЗМ, приета от АНО, която е вярна (както вече бе посочено), съответстваща на фактите, съдържащи се в обстоятелствената част на Акта. Същите и категорично се доказаха от събраните доказателства в хода на съдебното производство, в съвкупност обосноваващи безспорен извод за осъществяването на изпълнително деяние от страна на жалбоподателя, обективно и субективно съставомерно като митническо нарушение във фактическия състав на чл. 233, ал. 1 от ЗМ.

Въз основа на кредитираните гласни доказателства – пряко, както и косвено от приобщените писмени доказателствени източници от преписката, установи се и че посочените стоки лицето С. Н. С. не е обявило пред митническите органи, не е разполагало и не е представило митнически документи, удостоверяващи надлежното им деклариране или задействане на митнически режим за тях. Свидетелите са единодушни и относно съпричастността на лицето към превозваните стоки и неговото лично отношение на своене и държане на същите, както и относно вида и естеството на носените вещи, представляващи хард дискове и детски смарт часовници и тяхното количество. С оглед посоченото същите, несъмнено попадат в

легалната дефиниция на понятието „стоки”, дадена в § 1, т. 14 от ДР на ЗМ, която т. 14 е отменена и към настоящия момент легалното определение на понятието „стоки” се съдържа в чл. 5, ал. 1 от ЗДДС, който нормативен акт е най-съотносителен към митническото законодателство, а именно: „„Стока” е всяка движима и недвижима вещ, включително електрическа енергия, газ, вода, топлинна или хладилна енергия и други подобни, както и стандартният софтуер.”. Според българския тълковен речник, „стоката” е материално благо, продукт, произведен с цел задоволяване на определени нужди, потребности на хората в зависимост от техните вкусове и предпочитания. С оглед така дадените определения стоки са и процесните предмети – хард дискове и детски смарт часовници. Поради това, с оглед събраните доказателства по делото Съдът приема за доказано по безспорен начин, от обективна страна, че на 03.05.2023 година през МП „Капитан Андреево” при излизането си от страната за Република Турция, жалбоподателят е направил опит да носи, т.е. фактически е направил опит да превози през държавната граница и да изнесе от страната стоки с търговски характер и количество, без знанието и разрешението на митническите органи. С това е осъществил състава на митническото нарушение „митническа контрабанда”, дефиниран в чл. 233, ал. 1 от ЗМ, в третата от предвидените изпълнителни форми - „направи опит да превози” през държавната граница. За съставомерността на деянието достатъчно е обективно да е липсвало знание и разрешение на митническите органи, конкретните стоки да напуснат митническата територия на страната, съвпадаща и с държавната такава, но административно организирана, като проверка преди реалното напускане на страната. Т.е. съгласно чл. 233, ал. 1 от ЗМ, който направи опит да превози през държавната граница стоки без знанието и разрешението на митническите органи, доколкото извършеното не представлява престъпление, се наказва за митническа контрабанда. В случая държавната граница на Република България съвпада с линията на митническата проверка предвид спецификата на разположение на службите за контрол на МП, чийто служители не са на самата държавна граница (, което е практически невъзможно), а вътре в територията на Република България. Именно в тази връзка при преминаване на линията на митнически контрол (, а не след това), действащо е задължение за деклариране на изнасяните стоки, респ. въвежданите от лицата, установено с материалната разпоредба на чл. 66, ал. 1 от ЗМ – общото задължение и в

частност това за писмено деклариране, произтичащо Регламенти на Европейския съюз (ЕС) - Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза и Делегиран Регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 от 28.07.2015 година за допълване на Регламент (ЕС) № 952/2013, които имат директно действие за вътрешното ни законодателство след присъединяването на България към ЕС. Според текста на чл. 66 от ЗМ, всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим, като са допустими при определени условия писмено или устно деклариране. Отрицателният факт за отсъствието на деклариране от страна на жалбоподателя на носените от него хард дискове и детски смарт часовници, в релевантния момент на извеждането и м от митническата територия на Република България, т.е. на линията на митническата проверка, пряко се установява от показанията на двамата свидетели – митническите служители Д. и Й., които са категорични, че той не е декларирал процесните превозвани стоки на линията на митническата проверка. В конкретния случай, съобразно видът и количеството на стоката, дължимото за нея и надлежно деклариране е било писменото. Тъй като този им брой изключва нетърговски характер, обратно сочи търговско предназначение, т.е. процесните стоки не могат да бъдат определени като нетърговски такива. Посочените стоки не попадат в обхвата на дефиницията „стоки с нетърговски характер” по смисъла на чл. 1, т. 21, б. „б” от Делегиран Регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 от 28.07.2015 година за допълване на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза. Устно деклариране е допустимо когато стоките са с нетърговски характер, когато стоките са с търговски характер, но се съдържат в личния багаж на пътника и т.н. Именно това свое задължение за писмено деклариране не е изпълнил жалбоподателят при излизането си от страната за Република Турция, като той несъмнено е бил субект на същото, възникнало за него в момента на преминаване през линията на митническата проверка. Доколкото не е направено деклариране в дължимата и изискуема форма - с писмена митническа декларация (унифициран формуляр ЕАД), то налице е липса на деклариране. Бездействието от негова страна по отношение на задължението за

деклариране, което той не е изпълнил и то по надлежния ред и форма, изключва знанието на компетентните митнически органи, субсумира и липсата на дадено разрешение от тях за изнасянето на стоките от територията на страната. От тук следователно доказан е и вторият съставомерен признак на нарушението. След като това е така, безспорно с деянието си жалбоподателят е консумирал от обективна страна административнонаказателния състав на чл. 233, ал. 1 от ЗМ, осъществявайки опит за контрабанда на стоки с търговски характер и количество, тъй като не е изпълнил задължението си да ги декларира при преминаването през митническия контрол, макар реално да е носил такива, като те са били открити при митническа проверка. Поради това напълно основателно и правилно е била ангажирана неговата административнонаказателна отговорност и направените изводи от АНО са изцяло правилни и законосъобразни, като се споделят от Съда. Осъществяването от обективна страна на деянието се установява, както вече се посочи от преките гласни доказателства на митническите служители Д. и Й., които Съдът цени и относно авторството, с оглед изясненото от свидетелските показания цялостно поведение на нарушителя в хода на проверката, обективният факт на откриването им укрита в таблото, под двигателя, в предния десен край на купето под стелката и на дъното на багажника под резервната гума на лекия автомобил, който е управлявал.

В конкретния случай, съобразно видът на стоките те подлежат на деклариране.

Предвид изложеното жалбоподателят следва да понесе предвидената в закона административнонаказателна отговорност за това нарушение.

Деянието, извършено от С. Н. С. е съставомерно и по субективен признак, същото е извършено виновно – при пряк умисъл, категорично правно съждение за което се налага от факта на укриването на носените стоки в таблото, под двигателя, в предния десен край на купето под стелката и на дъното на багажника под резервната гума на управлявания от него лек автомобил, от тук разкрива се и пряко целения резултат – настъпването на общественоопасните последици – укриването и даването на невярна информация на митническите органи, при наличие и на представа за обвързващото задължение за деклариране на превозваните стоки, въпреки

това напълно съзнателно и със знанието за общественотоопасния характер на дейността си, жалбоподателят е бездействал на линията на митническия контрол. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Интелектуалният и волевият елементи на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия и поведение в хода митническата проверка. Същият е следвало да знае, както и е знаел действащия митнически режим, респ. и задължението за писмено или устно деклариране му е било известно. Още повече многократно е пътувал извън страната видно от Справката за пътуванията му. От друга страна и местоживеенето му в страна от ЕС, са обстоятелства, даващи основание да се приеме, че той е бил добре запознат с митническия режим, действащ в Общността и допустимите норми за превоз на стоки, т.е. жалбоподателят е бил длъжен и е следвало да знае. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана неговата административнонаказателната отговорност. С тези правни съображения Съдът прие обжалваното НП за правилно и законосъобразно от материалноправна страна, издадено при правилно приложение на материалния закон.

Налице е опит, тъй като за да има довършено нарушение трябва да е довършено изпълнителното деяние, а в случая недекларираните стоки са били открити при последвалата митническа проверка и изпълнителното деяние е останало недовършено по независещи от нарушителя причини.

Извършеното конкретно деяние, преценено според обективните си признаци, не може да се квалифицира като престъпно, доколкото не покрива елементите на престъпление по чл. 242 от НК съобразно равностойността на своя предмет – хард дискове и детски смарт часовници.

По убеждение на настоящия Съдебен състав процесното административно нарушение, за което жалбоподателят е наказан с обжалваното НП, не може да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 28, вр. § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН и не разкрива характеристиките на такъв. Дори и само предвид голямото количество на контрабандирани стоки и артикулното им разнообразие, деянието не разкрива значително по-ниска степен на обществена опасност от типичната за този род нарушения,

още по-малко пък изобщо – липса на такава. Отделно от това, в случая се касае за формално нарушение - на просто извършване, без значение е настъпването на вреди от същото; отделно като релевантен аргумент Съдът съобрази и характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка – административнонаказателна, с оглед действащия режим на митническия контрол – в сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните, фискалните интереси на Държавата и ЕС. В този смисъл не са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН за отпадане на наказуемостта като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение, от тук и предпоставка за незаконосъобразност на НП. Иначе казано, преценката на АНО, Съдът споделя за правилна. Поради изложеното, не може да се обоснове маловажност на случая, следователно и във връзка с приложението на чл. 28 от ЗАНН не са налице предпоставки за незаконосъобразност на НП и неговата отмяна като неправилно санкциониращо маловажен случай на административно нарушение.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението, което е осъществено от обективна и субективна страна. Приложената от АНО санкционна норма на чл. 233, ал. 1 от ЗМ съответства на установеното нарушение. Нормата на чл. 233, ал. 1 от ЗМ е санкционна, но тя съдържа в себе си и материалноправните разпоредби, нарушението на които обуславя налагането на визираното в същата наказание. Казано по друг начин, нарушената и санкционната разпоредба в случая съвпадат, поради което не би могло да се стигне до неразбиране у наказаното лице за какво точно негово поведение е санкционирано, нито че квалификацията на нарушението е непълна или неточна.

Съгласно чл. 233, ал. 1 от ЗМ за митническа контрабанда на стоки на виновните лица се налага Глоба в размер от 100 % до 200 % от стойността на недекларираните стоки при износ; съгласно съответно чл. 233, ал. 6 от същия закон недекларираните стоки - предмет на митническа контрабанда се отнемат в полза на Държавата, независимо чия собственост са и съгласно ал. 8

на посочената разпоредба превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата независимо чия собственост са, освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено в минималния размер от 100 % от стойността на недекларираните стоки. Така проведената индивидуализация, според Съда е правилна и законосъобразна, тъй като е съобразена с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и указанията в нея критерии при отмерване на наказанието – за преценка на всички релевантни за отговорността обстоятелства – смекчаващи и отегчаващи такива. Като очевидно отчетено е конкретното количество на контрабандно превозвани стоки – значително, което обстоятелство безспорно е отегчаващо и предопределя по-висока тежест на деянието. Като смекчаващи вината обстоятелства, се установиха факта, че жалбоподателят не е направил опит да осуети или възпрепятства проверката и липсата на данни в кориците на делото за други нарушения. В тази връзка не може да се отчете като смекчаващо вината обстоятелство възрастта на нарушителя, доколкото възрастта от 20 години предполага житейски опит, който е достатъчен, за да може лицето да направи оценка на деянието си по начин, позволяващ му да не извършва противоправно такова. Т.е. тази възраст не може да бъде определена като достатъчно млада, за да обоснове наличието на смекчаващо вината обстоятелство. Не се констатира обществената опасност на деянието и на дееца да са завишени. Предвид така установените релевантни за отговорността обстоятелства, преценени в съвкупност и съобразно относителната им тежест, очертаващи с превес са смекчаващите такива, поради което обосновано, при спазване критериите на чл. 27 от ЗАНН, законосъобразно, както и справедливо - съответно по тежестта си на извършеното, е било индивидуализирано наказанието в минимален размер, в който именно е и наложената Глоба – формирана от 100% от стойността на стоката. В този смисъл извършената от АНО преценка относно режима на индивидуализация е правилен относно процентното отношение на наложеното административно наказание.

Но с оглед изложеното по-горе, касаещо стойността на процесните стоки, размерът на административното наказание следва да е 6 489.80 лв. (3 999.80

лв. за детските смарт телефони + 2 490 лв. за смарт дисковете) , а не 8 654.20 лв.

Така редуцираното и определено наказание „Глоба” в размер на 6 489.80 лв., Съдът намира за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани. Т.е. НП в частта му по пункт I следва да бъде изменено чрез намаляне размера на наложената Глоба.

НП е законосъобразно и правилно в частта на постановеното отнемане в полза на Държавата на стоките - предмет на нарушението – пункт II. Подобно разпореждане е напълно законосъобразно, приложено на съответното правно основание - чл. 233, ал. 6 от ЗМ. Правната разпоредба е императивна и обвързва във всички случаи указаното разпореждане с тези стоки, както правилно е подходил и АНО, позовавайки се на същата норма, като друго различно разрешение не следва и предвид доказаното извършване на конкретното митническо нарушение, обвързано с приложението ѝ.

НП в частта му по пункт III следва да бъде отменено, тъй като видно от представения Договор за покупко-продажба, процесният лек автомобил е бил продаден на трето лице преди датата на връчване на НП. В случая не подлежи на отнемане, тъй като собствеността е прехвърлена преди връчване на НП и тъй като никъде в документите, свързани с автомобила не е посочено, че се задържа за обезпечение, нито пък са предприети обезпечителни мерки по отношение на него – например запор. Данни, че автомобилът е задържан за обезпечение се съдържат в НП, но към датата на покупко-продажбата (20.07.2023 година) този документ не е бил връчен на жалбоподателя, респ. на съдебния му адресат – НП е било връчено след прехвърлителната сделка (25.07.2023 година).

Това, че лекият автомобил не е регистриран в КАТ (видно от Справката на АИС – КАТ) не променя факта, че е прехвърлена собствеността върху него, тъй като тя се прехвърля с Договор с нотариална заверка на подписите, който е наличен по делото, а за нерегистриране на прехвърлителната сделка в КАТ се носи административнонаказателна отговорност, респ. нерегистриране на прехвърлителната сделка в КАТ не е елемент от състава на покупко-

продажбата и неизпълнението на това задължение не влече след себе си нищожност на сделката по покупко-продажбата.

Разяснението, дадено в преюдициалното запитване, касаещо третото лице може да се приложи по аналогия в конкретния случай, защото това трето лице няма възможност да участва в настоящото производство: предвид Решение от 14.01.2021 година на Съда на ЕС по Дело C-393/19, касаещо тълкуване на разпоредбата на чл. 4 от Рамково решение 2005/212 на Съвета от 24.02.2005 година, то следва да се приеме следното: към датата на извършване на настоящото нарушение в разпоредбата на чл. 233, ал. 8 от ЗМ е предвидено че „превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата независимо чия собственост са, освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда.”. Българският наказателен Съд е изправен пред съществени затруднения как да приложи санкционния закон така, че неговото Решение да е законосъобразно както според националното, така и според европейското право. Затрудненията, произтичащи от приложението на европейското право намират своето разрешение в самото европейско право. То има предимство пред националното право, прилагането на което не може да доведе до осуетяване на неговата ефективност. Националният Съд е обвързан от Преюдициалното заключение по дело C-393/19, респ. с чл. 4 от Рамково решение 2005/212. В посочения Съдебен акт Съдът на ЕС приема, че национална правна уредба, която позволява конфискация на средство, използвано за извършване на престъпление квалифицирана контрабанда, когато това средство принадлежи на трето добросъвестно лице, различно от извършителя на престъплението, без това лице да разполага с ефективни правни средства за защита, противоречи на правото на Съюза. Или иначе казано национална правна уредба, която позволява конфискация на средство, използвано за извършване на престъпление квалифицирана контрабанда, респ. при извършено административно нарушение, когато това средство принадлежи на трето добросъвестно лице, различно от извършителя на престъплението, без това лице да разполага с ефективни правни средства за защита, противоречи на правото на Съюза. Водещото в случая е собствеността на това превозно средство. Видно от наличните по делото доказателства автомобилът към настоящия момент е собственост на друго

лице, а не на нарушителя. При това положение доколкото МПС вече не е собственост на нарушителя, следваше АНО да установи по безспорен и категоричен начин, че третото лице, е недобросъвестно, но такива доказателства не се ангажираха в настоящото производство. В случая от значение е, че собственикът на превозното средство не разполага с ефективни правни средства за защита. При това положение, настоящият Съдебен състав счита, че предвиденото в чл. 233, ал. 8 от ЗМ отнемане на автомобила се явява в противоречие с цитираното Решение на Съда на ЕС, респ. с чл. 4 от Рамково решение 2005/212 и настоящият Съдебен състав намира че не следва да приложи чл. 233, ал. 8 от ЗМ като норма, противоречаща на правото на ЕС. Именно по тези съображения Съдът намира, че в обжалваната част по пункт III, НП следва да бъде отменено като противоречащо на правото на ЕС.

Както вече бе посочено по отношение на задържания автомобил, ведно с принадлежностите му, НП следва да се отмени, но отмяната на НП в тази част няма за последица автоматичното връщане на тези вещи, поради което Съдът следва да се произнесе служебно по този въпрос. По тези съображения, наред с отмяната на НП в частта за отнемането на МПС - послужило за извършване на административното нарушение, следва изрично да се постави и неговото връщане, ведно с принадлежностите му на лицето, от което са иззети – жалбоподателя, на собственика му - Н. С. Н. или на надлежно упълномощено от всеки от тях лице.

В случай, че не се сподели извода на Съда за отмяна на НП в частта му по пункт III, то се излагат следните съображения:

Настоящата инстанция би намерила, че изграждането на обоснован извод относно правилността и законосъобразността на обжалваното НП в частта му относно отнемането на лекия автомобил, ведно с принадлежностите му, се предопределя от това коя от визираните стойности митническа или пазарна следва да бъде меродавна, както на пътното превозно средство, така и на стоките - предмет на нарушението.

Както вече бе посочено съгласно разпоредбата на чл. 233, ал. 8 от ЗМ, превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата, освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда.

В закона не е посочен критерия за остойността на тези две стойности при преценка дали е явно несъответствие между двете. Изхождайки от чл. 233, ал. 1 от ЗМ където стойността е ръководеща за определяне размера на наказанието, то обективен критерий за преценка би се явила именно тя.

Преценката на Съда за наличие или липса на явно несъответствие обаче, следва да е винаги конкретна, предвид спецификата на всеки отделен случай и не следва да изхожда само от наличието или не на двукратно превишаване на едната спрямо другата, а като се изхожда и от размера на всяка една стойност поотделно, но и размера на съответното превишение, ако разбира се такова е налице.

Ръководна за митническия орган е единствено „стойността” на дадена стока, а не застрахователната или митническата такава.

Следва да се посочи, че стойността, която е определена в конкретния случай, на стоките - предмет на нарушението, също е пазарна такава, а не застрахователна или митническа. Само тези две равностойни по съществото си оценъчни стойности могат да се сравняват при преценяване дали е налице явно несъответствие между тях.

При обсъждане на НП в тази част Съдът би възприел изцяло приетото от ВКС тълкуване на НК и ЗМ в Решение № 67 от 13.03.2009 година на ВКС по КНД № 772/2008 година, I н.о., НК. В този съдебен акт на ВКС се приема, че аналогично на предвиденото в чл. 242, ал. 8 от НК, отнемане на „превозното или преносното средство, послужило за превозването или пренасянето на стоките, предмет на контрабандата”, освен ако стойността му явно не съответства на тежестта на престъплението”, в чл. 233, ал. 6 от ЗМ (сега ал. 8) се предвижда, че превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда. В Решението на ВКС се приема, че в чл. 233, ал. 6 от ЗМ (сега ал. 8) е почти напълно възпроизведен текстът на ал. 8 на чл. 242 от НК във връзка с отнемането на превозните и преносни средства, послужили за митническа контрабанда „освен ако стойността им явно не съответства на стойността” на предмета на тази контрабанда, както и че за митническа контрабанда, останала в рамките на административно нарушение, за прилагането ѝ винаги

да е необходима такава преценка за съответствие.

Лекият автомобил е собственост на жалбоподателя видно от приложеното в АНП Свидетелство за регистрация и от Справката от НБД „Население”, от която е видно, че не е женен.

Определената стойност на пътното превозно средство – лек автомобил, е в размер на 4 509.22 лв. Определената стойност на стоките - предмет на митническа контрабанда, е в размер на 6 489.80 лв.

В тази насока Съдът намира че е налице явно несъответствие между двете конкуриращи се стойности - тази на стоките, и тази на отнетия лек автомобил.

В случая не би било налице явно несъответствие между двете конкуриращи се стойности - тази на стоките, и тази на отнетия лек автомобил, тъй като стойността на автомобила не надвишава стойността на стоките, поради което Съдът би намерил, че подлежи на отнемане. Т.е. правилно и унисон с разпоредбата на ал. 8 на чл. 233 от ЗМ би бил отнет в полза на Държавата автомобила.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

В производство пред настоящия Съд от процесуалния представител на

жалбоподателя своевременно е заявена претенция за заплащане на разноски – възнаграждение за един адвокат, който е представлявал жалбоподателя по делото. В представения пред този Съд и съдържащ се по делото Договор за правна защита и съдействие от 31.07.2023 година, сключен между С. Н. С. и адвокат Г. Караджонова, изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие адвокатът извършва на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, т.е. като безплатна за доверителя.

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от Съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната Договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване.

В конкретния случай производството пред настоящия Съд е иницирано по Жалба на санкционираното лице С. Н. С., който е бил представляван по делото от надлежно упълномощения адвокат Г. Караджонова, а обжалваното от него НП е частично отменено от Съда. При тези обстоятелства безспорно е възникнало регламентираното от нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН право – при отмяна на обжалвания акт, възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, да се възстанови от бюджета на органа, издал отменения акт.

Предпоставките на закона за осъждане на АНО да заплати на жалбоподателя адвокатско възнаграждение са налице, поради което следва да се уважи искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ.

На основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 2 от ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 2, вр.чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, Съдът определя размера на адвокатското възнаграждение на 1 165.42 лв. за въззивната инстанция. В случая не следва да се определя възнаграждение на процесуалния представител за всеки един пункт от НП, тъй като защитникът осъществява **една** процесуална защита, реализирана срещу един санкционен акт, с който са наложени кумулативно

(единно) наказание „Глоба”, отнети са в полза на Държавата вещите – предмет на нарушението и е отнето в полза на Държавата превозното средство, послужило за извършване на нарушението. Предвид факта, че Жалбата е частично основателна на адвокат Караджонова следва да се присъди възнаграждение в размер на 485.63 лв.

Констатираха се и разноски, направени от жалбоподателя в размер на 300 лв. за депозит на вещото лице.

Основателно е искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноски, които са в размер на 80 лв. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсултите по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на писмени доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в посочения размер е справедливо. Фактът, че АНО по делото бе представляван от двама юрисконсулти не променя горните изводи на Съда и не води до завишаване на присъденото юрисконсултско възнаграждение.

Констатираха се и разноски, направени от АНО в размер на 200 лв. за депозит на вещото лице.

С оглед изхода на делото и обстоятелството, че НП следва да бъде потвърдено в частта му по пункт II, изменено в частта му по пункт I и отменено в частта му по пункт III, следва в полза на жалбоподателя да се присъдят част от направените по делото разноски в размер на 125 лв., а в полза на АНО – 163.32 лв., или по компенсация следва АНО да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разноски в размер на 38.32 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на Агенция „Митници”, е отговаряла Агенцията, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице съгласно чл. 3, ал. 1 от Устройствения правилник на Агенция „Митници”), Съдът намира, че следва да осъди именно Агенция „Митници” да заплати

сторените в настоящото производство разноси, респ. присъдените разноси следва да бъдат присъдени в полза на Агенция „Митници”.

По отношение на Решението в частта за разносните АНО не може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разносните от тяхна страна.

В случай че НП бъде потвърдено изцяло то на жалбоподателя, респ. процесуалния му представител не се дължат никакви разноси, а на АНО следва да се присъдят 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение и 200 лв. за депозит на вещото лице.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 4 и ал. 7, т. 2 и т. 5 от ЗАНН и чл. 63д, ал. 1 и ал. 4, вр.ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Н П № BG2023/1000-1459/НП от 19.07.2023 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас в частта, с която на С. Н. С. с ЕГН ***** от град ***** за нарушение на чл. 233, ал. 1 от ЗМ е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 8 654.20 лв. (пункт I), като НАМАЛЯ размера на „Глобата” на 6 489.80 лв.

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № BG2023/1000-1459/НП от 19.07.2023 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас в частта, с която от С. Н. С. с ЕГН ***** от град ***** на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ са отнети в полза на Държавата общо 50 броя хард дискове и 140 броя детски смарт часовници (пункт II).

ОТМЕНЯ НП № BG2023/1000-1459/НП от 19.07.2023 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас в частта, с която от С. Н. С. с ЕГН ***** от град ***** на основание чл. 233, ал. 8 от ЗМ е отнет в полза на Държавата лек автомобил марка „Фолксваген”, модел „Туран” с държавен регистрационен номер ***** ведно с Регистрационен талон и контактен ключ (пункт III).

ДА СЕ ВЪРНЕ на С. Н. С. с ЕГН *****, от град *****, или на Н. С. Н. с ЕГН *****, от град ***** или на надлежно упълномощено от всеки от тях лице, отнетия в полза на Държавата лек автомобил марка „Фолксваген”, модел „Туран” с държавен регистрационен номер *****, ведно с Регистрационен талон и контактен ключ, задържани с Разписка № 23004609 от 03.05.2023 година.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 2 от ЗА, Агенция „Митници” с адрес: град София, ул.„Георги Сава Раковски” № 47, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Г. Т. Караджонова - Писарова от Адвокатска колегия - Хасково, сумата от 485.63 лв. (четиристотин осемдесет и пет лева и шестдесет и три стотинки), представляваща част от адвокатско възнаграждение за осъществена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА адвокатска защита и съдействие на С. Н. С. по АНД № 464 по описа на Свиленградския Районен съд за 2023 година.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА С. Н. С. с ЕГН ***** от град *****, ДА ЗАПЛАТИ на Агенция „Митници” с адрес: град София, ул.„Георги Сава Раковски” № 47, сумата от 38.32 лв., представляваща част от направени от АНО разноси по АНД № 464/2023 година по описа на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____